

РЕШЕНИЕ

№ 14425

гр. София, 12.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 41 СЪСТАВ, в публично заседание на десети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА

при участието на секретаря Д. К. Д.
като разгледа докладваното от МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА Гражданско дело № 20211110169961 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1, вр. чл. 235 ГПК.

Образувано е по искова молба, подадена от Л. Д. Т., чрез адв. М. С., с която срещу Прокуратурата на Република България е предявен осъдителен иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ за заплащане на сумата от 10 000 лв., ведно със законната лихва върху сумата от предявяване на иска, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от наказателно преследване срещу ищеца, приключило с влязло в сила решение от 04.11.2021 г. по ВНОХД № 2687/2021 г. на СГС, с което е била потвърдена оправдателна присъда от 01.03.2021 г. по НОХД № 10026/2017 г. по описа на СРС.

Ищецът твърди, че през 2014 г. СРП му е повдигнала обвинение за извършени престъпления по чл. 201 НК и чл. 206, ал. 1 НК. Сочи, че въз основа на повдигнатото обвинение е било образувано НОХД № 10026/2017 г. на СРС, по което е бил оправдан с присъда от 01.03.2021 г. Навежда, че прокуратурата е протестира опавдателната присъда, поради което е било образувано ВНОХД № 2687/2021 г. на СГС, като с неподлежащото на оспорване въззивно решение присъдата е била потвърдена. Поддържа, че наказателното производство срещу него е продължило седем години, като е бил обвиняем в извършването на две тежки умишлени престъпления. Наказателното преследване му е попречило да се впише и да упражнява професията си на лекар. През цялото време, докато производството е било висящо, се е притеснявал как ще завърши то, както и че ако бъде осъден, това ще съсипе живота и кариерата му. Вписал се е в БЛС едва след постановяването на оправдателната присъда. Наказателното производство е променило качеството му на живот – започнал да страда от безсъние, загубил апетит, а жената, с която живеел на съпругески начала, го

напуснала. Приятелите му се отдръпнали от него. Майка му, професор по медицина, много тежко преживяла преследването, като грижите за нея допълнително влошили психическото състояние на ищеца. Заявява, че оценява претърпените от него неимуществени вреди на сумата от 10 000 лева.

Ответникът оспорва предявения иск по основание и размер. Сочи, че няма доказателства за претърпените вреди в резултат на повдигнатото обвинение, както и че ищецът не е ангажирал такива за влизане на оправдателната присъда в сила. Оспорва воденото срещу ищеца конкретно наказателно производство да е съставлявало пречка той да се впише в БЛС и да упражнява професията си на лекар. Поддържа, че Т. не е практикувал медицина в периода от 1993 г. до 14.10.2020 г. Навежда, че срещу ищеца в периода от 2010 г. до 2016 г. са били образувани множество досъдебни производства, които към настоящия момент не са приключили, като те също можело да са причина за описаните в исковата молба неприятни преживявания. Подчертава, че прокуратурата не е разпространявала информация за воденото наказателно производство. Счита, че размерът на иска е прекомерно завишен и не съответства на критериите за справедливост. Намира, че оправдателната присъда сама по себе си дава морално обезщетяване и компенсира до известна степен претърпените страдания. Заявеното искане е за отхвърляне на иска, респ. за присъждане на обезщетение в размер, значително по-нисък от претендирания.

Софийски районен съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, намира за установено следното:

В разглеждания случай по делото е установено, че досъдебно производство /ДП/ № 1564/2014 г. по описа на 06 РУП, СДВР, пр.пр. № 13056/2014 г. по описа на СРП е било образувано на 23.04.2014 г. срещу неизвестен извършител по жалба на трето за делото лице /[фирма]/ за това, че за период от неустановена дата до 31.03.2014 г. в [населено място], в търговски обект /зложна къща/ [фирма], находяща се в [жк], пазар „Г.“ противозаконно е присвоил чужди движими вещи – пари и други, собственост на търговското дружество, които владее – престъпление по чл. 206, ал. 1 НК. С постановлението за образуване прокурорът е разпоредил да се разпита ищецът, като се установи имало ли е други служители в зложната къща освен него. При образуване на делото по него са приобщени писмени доказателства – констативен протокол, трудов договор с ищеца, приемо-предавателен протокол, запис на заповед. На 03.06.2014 г. по досъдебното производство са разпитани свидетелите Ц. Х. Я. и З. П. О., управител на търговското дружество. От показанията на същите става ясно, че ищецът е имал качеството на материално отговорно лице, натоварено с приемане, разходване и отчитане на пари и други материални ценности, че е работил на трудов договор в зложната къща, че през към края на 2013 г. и началото на 2014 г. са констатирани ниски обороти, след това липси, че ищецът е поел ангажимент пред работодателя си да възстанови липсите, след което започнал да се укрива и не отговарял на повиквания.

На 23.07.2014 г. ищецът е разпитан в качеството на свидетел по наказателното производство. От показанията му се установява, че е работел сам в зложната къща. Заявил

е, че не е присвоил нищо от заложна къща [фирма], както и че е бил единственият служител, работещ в заложната къща.

На 14.08.2014 г. по досъдебното производство е изготвена справка за съдимост на ищеца, от която е видно, че последният не е осъждан.

В последствие в периода от м.10.2014 г. м.03.2016 г. по досъдебното производство са извършени множество процесуални действия по разследването – разпитани са свидетели, приобщени са писмени доказателства, изготвени са експертни заключения.

Ищецът е привлечен като обвиняем по досъдебното производство с постановление от 22.06.2016 г. за извършването на престъпления от общ характер по чл. 201, ал. 1 НК и чл. 206, ал. 1 НК, за това че в периода от неустановена дата през м.09.2013 г. до 01.04.2014 г. в [населено място] в качеството си на длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т. 1, б. „б“ от Наказателния кодекс (НК) – продавач-консултант и материалноотговорно лице, назначен с трудов договор № 7 от 01. 03. 2013 г. в заложна къща, стопанисвана от [фирма], наоомяща се в [жк], пазар „Г.“, магазин № 13, присвоил (задържал за себе си) чужди пари – сумата от 4 810 лева, собственост на дружеството [фирма], връчени в това му качество да ги управлява, че през същия период и на същото място противозаконно присвоил (задържал за себе си) чужди движими вещи: един брой лаптоп марка „HP“ на стойност 120 лева, собственост на Т. Г. В., един брой ръчен часовник марка „Пиер Карден“ на стойност 230 лева, собственост на К. А. А., един брой ръчен часовник марка „Шопар“ на стойност 700 лева, собственост на Л. У. Л., един брой ръчен часовник марка „Edox“ на стойност 620 лева, собственост на Л. У. Л., един брой златна гривна 5,5 грама, 14 карата, на стойност 170 лева, собственост на Н. А. Ш., един брой златна халка, 14 карата, 7,20 грама на стойност 120 лева, собственост на А. С., един брой мобилен телефон „Айфон 4S“ на стойност 200 лева, собственост на А. С., един брой златна гривна, 14 карата, 16, 86 грама, на стойност 350 лева, собственост на А. П. П., един брой златен пръстен, 14 карата, 1, 90 грама, на стойност 50 лева, собственост на Н. Г. Т., всички вещи на обща стойност 2 960 лева, които владеел – били му предоставени на основание договори за залог срещу предоставяне на паричен заем от собствениците им.

Постановлението е предявено на обвиняемия на 07.07.2016 г. без защитник. Взеа му е мярка за неотклонение „Подписка“, като не са му били указани задълженията във връзка с наложената мярка.

В същия ден е проведен разпит на ищеца в качеството му на обвиняем по досъдебното производство, в хода на който е заявил, че разбира обвинението и не се признава за виновен.

Разследването е предявено на обвиняемия в присъствието на защитника му на 24.10.2016 г., за което процесуално действие е съставен протокол.

В хода на досъдебното производство срещу ищеца лицето А. С. не е установено, с оглед което и материалите по обвинението относно вещите, за които се сочи, че са нейна собственост, са били отделени по реда на чл. 216 НПК с постановление на прокурор при СРП от 02.12.2016 г. Досъдебното производство по това обвинение е спряно със същото постановление.

На 13.12.2016 г. в СРС е внесен обвинителен акт по обвиненията срещу ищеца.

С разпореждане от 19.01.2017 г. по НОХД № 21924/2016 г. по описа на СРС, НО, 23 с-в, съдът е констатирал допуснати отстраними съществени нарушения на процесуалните правила, поради което производството пред съда е прекратено и делото е върнато на СРП за отстраняването им.

Срещу съдебния акт е подаден протест е и образувано в.ч.н.д. № 920/2017 г. по описа на СГС, което е върнато на първоинстанционния съд за администриране.

Образувано е в.н.ч.д. № 1556/2017 г. по описа на СГС, по което е постановено определение № 1322/07.04.2017 г., с което въззивният съд е потвърдил разпореждането за прекратяване на съдебното производство и делото е върнато на прокуратурата за отстраняване на допуснати в хода на досъдебното производство съществени процесуални нарушения.

СРП е внесла повторно обвинителен акт срещу ищеца на 12.06.2017 г., като е образувано НОХД № 10026/2017 г. по описа на СРС, НО, 23 с-в, за извършени от обвиняемия престъпления по чл. 201 НК и чл. 206, ал. 1 НК. От съдържанието на същия и приложението към него става ясно, че са разпитани 13 свидетели, изготвени са експертни заключения, приобщени са писмени доказателствени средства. Мярката за неотклонение на ищеца към момента на внасяне на обвинителния акт в съда е била „Подписка“.

По отношение на ищеца прокуратурата във внесения в съда обвинителен акт сочи да е установено в хода на досъдебното производство, че последният не е осъждан.

С разпореждане от 30.11.2017 г. на съдията докладчик делото е насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание на 12.02.2018 г. от 11:30 часа.

По делото е приложена справка за съдимост на ищеца от 20.12.2017 г. видно от която е, че лицето не е осъждано.

В периода от 12.02.2018 г. до 11.10.2010 г. по НОХД № 10026/2017 г. са проведени 13 открити съдебни заседания, като на всички тях, с изключение на проведеното на 27.11.2019 г., ищецът се е явявал лично и с упълномощен защитник. Съдът приема, че с посоченото изключение, за което заседание нередовно призовани са били и свидетелите А. П. и К. А., ищецът не е ставал причина за отлагане на делото.

В хода на производството е бил приет за съвместно разглеждане граждански иск, предявен от [фирма], за сумата от 4810 лева, представляваща причинени на търговеца вследствие на деянието имуществени вреди.

В последното съдебно заседание, проведено пред първоинстанционния съд, подсъдимият е дал обяснения, а прокурорът е заявил, че намира обвинението срещу Т. за недоказано.

С присъда от 01.03.2021 г. СРС е признал подсъдимия за невиновен по повдигнатите му обвинения за извършване на престъпления по чл. 201 НК и по чл. 206, ал. 1 НК.

Отхвърлен е предявеният от гражданския ищец иск за обезщетение за имуществени вреди.

Съдът е отменил наложената на ищеца мярка за неотклонение „Подписка“.

Съгласно приложената на л. 312 от НОХД № 10026/2017 г. по описа на СРС справка не са били констатирани случаи на нарушение на наложената на Т. мярка за неотклонение.

По протест, подаден от страна на прокуратурата, производството по делото е пренесено за разглеждане пред СГС, като на 11.03.2021 г. е образувано ВНОХД № 2687/2021 г. по описа на този съд.

С определение от 13.07.2021 г. делото е било насрочено за разглеждане на 01.10.2021 г. от 11:00 ч., за когато страните са призовани.

В насроченото първо и единствено съдебно заседание пред въззивната инстанция са се явили ищецът със защитниците си и представител на СГП. Прокурорът е заявил, че не оттегля, но и не поддържа подадения срещу оправдателната присъда протест, като е изложил подробни съображения в тази насока.

С неподлежащо на касационно обжалване и протестиране решение № 212/04.11.2021 г., постановено по ВНОХД № 2687/2021 г., е потвърдена изцяло постановената от първоинстанционния съд присъда.

По делото е приобщена справка за протичане на наказателни производства за лице, спозовавайки се на която ответникът поддържа, че към 30.08.2022 г. са налице данни за неприключили срещу ищеца наказателни производства.

Съгласно приобщеното като писмено доказателство в производството писмо, изх. № 229/31.08.2022 г., издадено от Българския лекарски съюз по искане на ответника, ищецът е вписан в БЛС – колегия [населено място] с УИН [номер]/01.01.2003 г., като съгласно подадена от ищеца декларация не е упражнявал медицинска професия за времето от м.07.1993 г. до 14.10.2020 г. Членството на ищеца в съюза е било възстановено на 14.10.2020 г. в колегия [населено място], след което по негово желание е прехвърлено към С. колегия. След възстановяване на членството не е налице прекъсване.

В хода на съдебното дирене, проведено пред настоящата инстанция, са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетеля Б. К. Д., приятел и пациент на ищеца. От показанията му се установява, че на свидетеля е известно, че срещу ищеца в продължение на седем-осем години е водено наказателно производство, тъй като е бил обвинен от работодателя си за липси. След обвинението и образуването на делото ищецът е преустановил работа в заложената къща. Тежко преживявал обвинението – не му се вярвало, че така му се е случило, притеснявал се, че това ще му създава проблеми и че ще бъде осъден. Изпаднал в депресия и имал проблеми със съня. Ставал да се разхожда нощем в парка. Приятелката му, с която живеел на съпругески начала, го изоставила, тъй като непрекъснато бил в лошо настроение. Свидетелят знае, че майката на ищеца, която била психиатър, му предписала хапчета за успокоение, които го държали в някакъв транс. Не можел да започне работа, не бил ефективен. Притеснявал се от всичко. По едно време започнал да употребява алкохол, но го спрял. Отслабнал. Отдръпнал се от всичките си приятели и спрял да контактува с тях. Наблюдавала се голяма промяна в поведението му - преди това бил жизнен и ефективен, а след това – станал друг човек.

Свидетелят знае, че ищецът е започнал да работи като лекар преди около две години. Преди това не е упражнявал професията си, въпреки че имал диплома. Според свидетеля Т. се притеснявал да възобнови правата си като лекар, докато го съдят. Споделя, че и преди образуване на наказателното производство не е работил като лекар, тъй като от години работел в заложна къща. Свидетелят не знае ищецът да е правил опити да се вписва като лекар.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

По иска с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ в тежест на ищеца по същия е да докаже кумулативното наличие на следните предпоставки: 1) повдигнато срещу него обвинение в извършване на престъпления, по което е бил оправдан с влязла в законна сила присъда; 2) претърпени неимуществени вреди, намиращи се в причинна връзка с проведеното наказателно преследване, в това число и че конкретното наказателно производство е съставлявало пречка да се впише в регистъра, воден от БЛС и да упражнява професията си на лекар.

В тежест на ответника в производството е да установи възраженията си срещу основателността и размера на предявения иск.

Постановяването на влязла в сила оправдателна присъда е достатъчно, за да се приеме, че обвинението е било незаконно, като доколкото същото е било повдигнато от ответника, несъмнено е, че неговото поведение е било противоправно. Ето защо ответникът дължи обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице – чл. 4 ЗОДОВ, доколкото по същността си тази отговорност е обективна.

При незаконно повдигане и поддържане на обвинение се засяга по един недопустим начин правната сфера на привлеченото към наказателна отговорност лице, което несъмнено води до увреждане и настъпване на неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от това увреждане. Обезщетението за претърпените неимуществени вреди, за които държавата носи отговорност по реда на ЗОДОВ, се определя съгласно чл. 52 ЗЗД по справедливост. Понятието „справедливост“ по смисъла на закона не е абстрактно понятие, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на дължимото обезщетение – тежестта на повдигнатото обвинение, продължителността на наказателното преследване, вида и продължителността на наложената мярка за неотклонение, данните за личността на подсъдимия с оглед на това доколко повдигнатото обвинение за деяние, което не е извършил, се е отразило негативно на физическото здраве, психиката му, на контактите и социалния му живот, на положението му в обществото, работата, в това число върху възможностите за професионални изяви и развитие в служебен план, както и всички други обстоятелства, имащи отношение към претърпените морални страдания (в този см. Решение № 223 от 04.07.2011 г. на ВКС по гр.д. № 295/2010г., IV г.о.).

В случая при определяне размера на дължимото обезщетение следва да се съобрази периодът от узнаване от страна на ищцата за образуваното наказателно производство. В тази връзка съдът приема, че следва да бъдат съобразени утвърдените от Европейския съд по правата на човека стандарти относно значението на момента, в който едно лице, макар и официално все още непривлечено към наказателна отговорност, е узнало за образувано досъдебно производство, водено срещу неизвестен извършител, но при наличие на достатъчно данни, че именно това лице ще бъде привлечено като обвиняем в производството. Тези стандарти свързват момента на узнаването за водено досъдебно производство с началния момент, от който лицето започва да търпи неимуществени вреди, макар все още да не е привлечено в процесуалното качество на обвиняем с постановление на разследващ орган. От този момент ЕСПЧ приема, че лицето живее в състояние на несигурност по отношение на своята съдба и със страха, притесненията и неудобствата от това /така Решение от 30.11.2006 г. по делото Точев срещу България, Решение от 02.11.2006 г. по делото Калпачка срещу България и др.).

От събраните по делото доказателства се установява, а в този смисъл са и заявените с исковата молба твърдения, че ищецът е узнал за провежданото срещу него наказателно преследване още преди привличането му като обвиняем с постановлението от 22.06.2016 г. С оглед данните от наказателното производство съдът приема, че ищецът е узнал за наказателното производство, когато е разпитан като свидетел по същото на 23.07.2014 г., съгласно съставения протокол за разпит. От същия се установява, че досъдебното производство е образувано по повод липси от заложената къща по жалба на работодателя на Т., както и че в хода на разпита на ищеца е бил зададен въпросът дали е единственото лице, работещо там, на който той е дал утвърдителен отговор. Впечатление също така прави и че след съставянето на постановлението за привличане на обвиняем не са извършени други действия по разследването, с изключения на императивно предвидените разпит на обвиняем и предявяване на разследването. В тази връзка настоящият състав на съда приема, че преимуществено действията по разследването в досъдебната фаза на производството са били извършени преди по делото да е бил привлечен обвиняем, т.е. без неговото участие. Наказателното производство е приключило окончателно с постановяване на решението на въззивната инстанция /СГС/ на 04.11.2021 г., т.е. продължителността на незаконното преследване възлиза на 7 години, 3 месеца и 12 дни.

Както се посочи и по-горе в съдебните заседания, проведени в рамките на първоинстанционното и въззивното производство, ищецът се е явявал лично и със защитниците си, като поведението му /с единствено изключение/ не е станало причина за забавяне на производството срещу него.

При определяне размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди, съдът съобразява освен периода на незаконното преследване, още и обстоятелството, че Т. е бил с наложената мярка за неотклонение, макар и най-леката такава. Съгласно действащия НПК налагането на мярка за неотклонение по отношение на обвиняем *не* е задължително. Същевременно макар мярката за неотклонение да е била „Подписка“, изпълнението на

задълженията по същата е свързана с известни ограничения на правата и свободите на обвиняемия, а неизпълнението на разписаните в процесуалния закон задължения пък би довело да изменение на мярката за неотклонение в по-тежка такава /арг. от чл. 66, ал. 1 НПК/. По наказателното производство по надлежен ред е удостоверено, че не са налице данни Т. да е нарушавал мярката си за неотклонение.

Съдът съобразява и факта, че ищецът е бил привлечен да отговаря по две обвинения за престъпления, извършени в условията на съвкупност, наказуеми с лишаване от свобода. Според действащите към посочения от обвинението момент на настъпване на престъпния резултат правни норми предвидените наказания за обвинението по чл. 201 НК е до осем години *лишаване от свобода*, като съдът може да постанови *конфискация до една втора* от имуществото на виновния и да го *лиши от права по чл. 37, ал. 1, точки 6 и 7 НК*, а за обвинението по чл. 206, ал. 1 НК - *лишаване от свобода* от една до шест години, т.е. наказание с установен в материалния закон специален минимум.

При определяне размера на дължимото обезщетение следва да се съобрази и фактът, че към момента на привличане на ищеца като обвиняем, същият не е бил осъждан. В тази връзка следва да се посочи, че ответникът акцентира, че срещу ищеца са водени няколко досъдебни производства, но не установява до влизане на оправдателната присъда в сила, Т. да е бил осъден по някое друго обвинение.

От показанията на разпитания в хода на съдебното дирене пред настоящия съд свидетел, съдът приема за установено по делото, че вследствие на повдигнатото и поддържано и пред съда обвинение ищецът е изживял негативни емоции, стрес и притеснение, страх от осъждане, затворил се е в себе си, ограничил е контактите с приятели, спрял е да работи, приятелката му, с която е живеел на съпругески начала, го е напуснала. Имал е проблеми със съня, бил е депресиран и е приемал успокоителни медикаменти без особен ефект. Отслабнал, а качеството му на живот се влошило. Притеснявал се да направи опит за възобновяване на правата си като лекар с оглед воденото срещу него наказателно преследване. Не са налице основания съдът да не даде вяра на показанията на свидетеля. Същите са ясни и последователни, изразяват непосредствените впечатления на близък до ищеца приятел от времето, през което наказателното производство е било висящо, и не противоречат на останалите доказателства по делото. Това са и причините съдът при извършване на преценка по основателността на иска, включително и за целите на определяне размера на справедливото обезщетение, да ползва същите при изграждането на изводите си относно правнорелевантните за спора факти.

Съдът съобразява още, че към момента на повдигане на обвинението ищецът е бил мъж в зряла възраст /49-годишен/, със завършено висше образование, трудово и социално ангажиран, като поддържаното срещу него обвинение освен в социален и трудов аспект, е повлияло още и на отношенията с партньора и приятелския кръг в посока влошаването им.

Съдът съобразява и актуалната към момента на повдигане и поддържане на обвинението социално-икономическа обстановка в страната /2014 г. – 2021 г./.

По възражението на ответника, че срещу ищеца по същото време са били образувани и висящи множество досъдебни производства, които не са приключили, като те също можело да са причина за описаните в исковата молба неприятни преживявания, съдът приема следното:

Както се посочи и по-напред до приключване на съдебното дирене пред настоящата инстанция не се твърди и не се установява ищецът да е бил осъден с влязла в сила присъда за извършено от него деяние по наказателния закон, респ. да му е било наложено наказание, което да изтърпява или да подлежи на изпълнение. В действителност към исковата молба е приложена справка от ЕИСПП за ищеца, от която се установява наличие и на други досъдебни производства, по които Т. е бил привлечен като обвиняем. Ответникът, въпреки указаната му от съда с доклада по делото възможност не е заявил допълнителни доказателствени искания в тази насока, а е посочил само, че представните справки следва да се ценят от съда с оглед личностните данни за ищеца при определяне на размера на справедливото обезщетение за неимуществени вреди. Все пак, за пълнота на изложението, въз основа на представената от съда справка, съдът намира за необходимо да добави и следното:

- досъдебните производства по първите 4 пункта от справката са образувани на една и съща дата 01.01.2016 г., разследването по същите е приключило още през 2016 г., без данни дали и кога ищецът е бил привлечен към наказателна отговорност. Квалификацията, посочена от обвинението, е една и съща – чл. 206 НК, вр. **чл. 218 б НК**, т.е. за същите се предвижда налагане на наказание глоба по административен ред;

- досъдебно производство № 2597/2010 г. е завършило с неподлежащо на обжалване решение от 10.02.2015 г., постановено от въззивната инстанция по ВНОХД № 5028/2014 г. по описа на СГС, с което е потвърдена постановена от СРС по НОХД № 9264/2014г. по описа на СРС оправдателна присъда, т.е. това производство е приключило значително по-рано от разглежданото по настоящото дело;

- досъдебно производство № 43463/2016 г., образувано на 02.12.2016 г., е образуваното чрез отделяне на материалите по част от повдигнатото на Т. обвинение /по отношение на вещи, за които се сочи че са били собственост на А. С./, т.е. до посочения момент обвинението срещу ищеца е било едно и също и единствено от дискреционната преценка на държавното обвинение се е стигнало *до образуването на още едно наказателно производство*, за което следва да се посочи, че също е завършило с влязла в сила оправдателна присъда по НОХД № 17408/2019 г. по описа на СРС.

Представената справка, с оглед съдържащата се в същата информация, както и служебно известните на съда съдебни актове */които следва също така да са известни и на двете страни в настоящия спор/*, не дават основание при определяне размера на справедливото обезщетение във връзка с конкретно разглежданата влязла в сила оправдателна присъда, съдът да съобрази характеристични данни за ищеца, каквито ответникът не е установил по делото /съгласно заявеното становище, вх. № 209846/06.10.2022 г./. Съдът се съсредоточава върху доказаните в настоящото производство конкретни неимуществени вреди, по

отношение на които е установено наличието на причинна връзка с воденото срещу ищеца наказателно производство, завършило с влязла в сила оправдателна присъда, постановена по НОХД № 10026/2017 г. по описа на СРС и приема, че следва да определи обезщетение за същите в съответствие с нормата принцип на чл. 52 ЗЗД.

С оглед изложеното, при съвкупна преценка на събрания по делото доказателствен материал, като взе предвид продължителността на наказателното производство, извършените процесуално-следствени действия, тежестта на повдигнатите обвинения и спецификите на същите, мярката за неотклонение, чистото съдебно минало на ищеца за изследвания период и негативните изживявания, които обвиненията са провокирали у него, съдът намира, че справедливият размер на обезщетението за претърпени неимуществени вреди възлиза на сумата от 7000 лева. За разликата до пълния предявен размер искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен. В тази връзка съдът сочи, че по делото не се установиха твърденията на ищеца, че воденото наказателно производство е съставлявало конкретната пречка за възобновяване на правата на ищеца като хуманен лекар. По делото са приети доказателства, че ищецът не е упражнявал лекарската си професия в един дълъг период от време преди образуване на досъдебното производство. От друга страна не е спорно между страните, че правата му са били възобновени преди влизане на оправдателната присъда в сила. Не се установяват също така и твърденията на ищеца да е претърпял неимуществени вреди от влошеното здравословно състояние на неговата майка, тъй като причина за това влошаване е било конкретното обвинение срещу ищеца. Съдът отчита също така, че ищецът е бил оправдан на първа инстанция, а мярката за неотклонение е била най-леката предвидена в процесуалния закон. Липсват данни за тежки и необратими здравословни проблеми, за дезадаптивни промени в психичната сфера и в начина на цялостното когнитивно и личностно функциониране на ищеца в резултат от провеждането на наказателното производство против него – все обстоятелства обуславящи по-нисък размер на обезщетението за неимуществени вреди, имащо за цел да репарира последните. Присъждане на обезщетение в по-висок размер не би съответствало на конкретно установените в производството вреди.

С исковата молба ищецът е поискал да бъде присъдена законна лихва от датата на предявяване на иска, което е искане е основателно и следва да бъде уважено.

По разноските:

На ищеца се следват сторените в производството разноски – държавна такса в размер на 10 лева и адвокатско възнаграждение съобразно уважената част от иска /чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ/ в размер на сумата от 581 лева /от общо 830 лева/. Ето защо в тежест на ответника следва да се възложи сумата от 591 лева.

Мотивиран от изложеното, Софийски районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, с адрес: [населено място], [улица], да заплати на Л. Д. Т., ЕГН *****, с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес], на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ сумата от **7000 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени от повдигнатите му обвинения по досъдебно производство № 1564/2014 г. по описа на 06 РУП, СДВР, пр.пр. № 13056/2014 г. за престъпления по чл. 201 НК и чл. 206, ал. 1 НК, по които е бил оправдан с присъда от 01.03.2021 г. по НОХД № 10026/2017 г. по описа на СРС, НО, 23 с-в, потвърдена с решение от 04.11.2021 г. по ВНОХД № 2687/2021 г. по описа на СГС, ведно със законната лихва от предявяване на иска /**07.12.2021 г.**/ до окончателното плащане.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, с адрес: [населено място], [улица], да заплати на Л. Д. Т., ЕГН *****, с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес], на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ сумата от **581 лева**, представляваща разноски за първоинстанционното производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____